

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po rozpatrzeniu wniosku H. P. z dnia 2 marca 2021 roku odmówił mu prawa do przeliczenia emerytury.

Organ rentowy w uzasadnieniu wskazał, że rekompensata nie przysługuje, ponieważ ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu zatrudnienia wnioskodawcy w PPHU (...) (...) – S. (...). & J. O. od 10.03.1992 r. do 02.07.2003 r, ponieważ na świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 19.02.2021 r. nie podano Zarządzenia Resortowego stanowiącego podstawę uznania pracy za pracę w szczególnych warunkach oraz zatrudnienia od 15.09.2003 r. do 31.12.2008 r w (...)" L. S., ponieważ brak informacji czy praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zatrudnienie wykonywane u pracodawcy, który stosował resortowe wykazy stanowisk pracy w szczególnych warunkach może być uznane za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art.32 ustawy emerytalnej, o ile w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub świadectwie pracy pracodawca określił:

- rodzaj pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji w/ wym. rozporządzenia Rady Ministrów,
- stanowisko pracy wymienione w odpowiednim wykazie, dziale, pozycji i punkcie zarządzenia resortowego lub uchwały,
- okres, w którym praca w szczególnych wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

(decyzja – k. 15 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł H. P. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania przez ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu swego stanowiska ubezpieczony wskazał, iż będąc zatrudnionym w PPHU (...) Transport – S. (...) & J. O., a następnie w (...) L. S. w okresie od 03.1992 roku do 03.2012 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3.5 tony. Praca ta jest wymieniona w wykazie A dział VIII poz. 2 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

(odwołanie – k. 3-8)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 21-22)

W piśmie procesowym z dnia 18 października 2021 roku pełnomocnik ubezpieczonego podtrzymał zgłoszone przez niego w odwołaniu żądanie i wskazał że do dnia 31 grudnia 2008 skarżący pracował w szczególnych warunkach 16 lat i 6 miesięcy. Jednocześnie pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pismo – k. 37-38 verte)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

H. P. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 10 lutego 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 15 stycznia 2021 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 176967,84 zł
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 646975,62 zł
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 217,60 m-cy

- wyliczona kwota emerytury wynosi 3786,50 zł

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej:

$((...),84 + (...),62) / 217,60 = 3786,50 \text{ zł.}$

Od 01-03-2021 obliczona emerytura brutto wynosi 3786,50 zł.

Wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 3138,71 zł.

(decyzja – k. 7-9 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 2 marca 2021 roku wnioskodawca wniósł o przeliczenie przysługującej mu emerytury z uwzględnieniem rekompensaty emerytalnej z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

(wniosek – k. 10-10 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 6 kwietnia 2021 roku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

(decyzja – k. 15 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Z kserokopii prawa jazdy wynika, że wnioskodawca uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony uzyskał w dniu 1 sierpnia 1977 roku.

(kserokopia prawa jazdy – k. 20)

H. P. zatrudniony był w PPHU (...) (...) – S. (...) & J. O. w okresie od dnia 10 marca 1992 roku do dnia 2 lipca 2003 roku w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie zatrudnienia wnioskodawca na rzecz w/w pracodawcy wykonywał pracę na stanowisku kierowcy.

(świadczenie pracy w załączonych do sprawy aktach osobowych)

Zgodnie z wystawionym w dniu 19 lutego 2021 roku świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze przez PPHU (...) (...) – S. (...) & J. O., H. P. w okresie od dnia 10 marca 1992 roku do dnia 2 lipca 2003 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych pracę: kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wymienione w Wykazie -A- dziale -VIII- poz. -2- stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm., której wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty.

(świadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w załączonych do sprawy aktach osobowych)

Odwołujący będąc zatrudnionym w w/w firmie w okresie od dnia 10 marca 1992 roku do dnia 2 lipca 2003 roku wykonywał pracę kierowcy polegającą na jeżdżeniu samochodami ciężarowymi powyżej 3,5 tony (samochody: liazы, v., ciągniki siodłowe), w pełnym wymiarze czasu pracy w zakresie przewozów międzynarodowych.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):35:19 – 00:35:57 w związku z e-protokół (...):02:06 – 00:08:21 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka W. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):19:18 – 00:27:28 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka I. J. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):27:28-00:33:10 – płyta CD – k. 59)

Samochody, którymi jeździł wnioskodawca miały naczepy do 24 ton.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):35:19 – 00:35:57 w związku z e-protokół (...):02:06 – 00:08:21 – płyta CD – k. 59)

Skarżący przychodził rano do pracy, otrzymywał zlecenie, pobierał karnet, list przewozowy, zezwolenia tranzytowe, pobierał zaliczkę i wyruszał w trasę. Tego rodzaju wyjazdy trwały różnie – czasami tydzień, a niekiedy nawet miesiąc.

(skany paszportu- k. 41-46 verte , zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):35:19 – 00:35:57 w związku z e-protokół (...):02:06 – 00:08:21 – płyta CD – k. 59)

Wnioskodawca będąc zatrudnionym w w/w firmie nie obsługiwał samochodów osobowych.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):35:19 – 00:35:57 w związku z e-protokół (...):02:06 – 00:08:21 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka W. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):19:18 – 00:27:28 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka I. J. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):27:28-00:33:10 – płyta CD – k. 59)

Skarżący nie zajmował się załadunkiem i rozładunkiem samochodów.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):35:19 – 00:35:57 w związku z e-protokół (...):02:06 – 00:08:21 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka W. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):19:18 – 00:27:28 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka I. J. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):27:28-00:33:10 – płyta CD – k. 59)

H. P. zatrudniony był w (...) L. S. w okresie od dnia 15 września 2003 roku do dnia 9 marca 2012 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Charakter owej pracy potwierdza wykaz A dział VIII poz. 2 stanowiący załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz. 43 ze zm.), której wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty.

(zaświadczenie – k. 12 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego, zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):35:19 – 00:35:57 w związku z e-protokół (...):08:21 – 00:11:14 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka L. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):15:15-00:19:18 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka W. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):19:18 – 00:27:28 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka I. J. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):27:28-00:33:10 – płyta CD – k. 59)

Skarżący realizował przede wszystkim przewozy międzynarodowe, jeździł głównie do Niemiec, Holandii, Francji, Anglii. Sporadycznie na Ukrainę.

(skany paszportu- k. 41-46 verte, zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):35:19 – 00:35:57 w związku z e-protokół (...):08:21 – 00:11:14 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka L. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):15:15-00:19:18 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka W. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):19:18 – 00:27:28 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka I. J. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):27:28-00:33:10 – płyta CD – k. 59)

Skarżący jeździł tylko samochodami ciężarowymi typu: v. o tonażu powyżej 12 ton ciągnik siodłowy powyżej 12,5 ton.

(zeznania świadka L. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):15:15-00:19:18 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka W. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):19:18 – 00:27:28 – płyta CD – k. 59)

Wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

(zeznania świadka L. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):15:15-00:19:18 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka W. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):19:18 – 00:27:28 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka I. J. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):27:28-00:33:10 – płyta CD – k. 59)

Wnioskodawca będąc zatrudnionym w w/w firmie nie obsługiwał samochodów osobowych.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):35:19 – 00:35:57 w związku z e-protokół (...):08:21 – 00:11:14 – płyta CD – k. 59, zeznania świadka L. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):15:15-00:19:18 – płyta CD – k. 59)

Skarżący nie zajmował się załadunkiem i rozładunkiem samochodów.

(zeznania świadka W. S. na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku e-protokół (...):19:18 – 00:27:28 – płyta CD – k. 59)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy i aktach organu rentowego, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, a i Sąd nie znalazł powodów by czynić to z urzędu, a nadto opierając się na zeznaniach złożonych przez wnioskodawcę oraz powołanych w sprawie świadków, jak również na zachowanej dokumentacji osobowo- płacowej wnioskodawcy dotyczącej jego zatrudnienia w PPHU (...) Transport – S. (...) & J. O..

Zeznania wnioskodawcy oraz powołanych świadków nie budzą wątpliwości tutejszego Sądu przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. Podkreślić należy, że świadek L. S. jest właścicielem firmy (...) (...) L. S., zaś świadkowie: W. S. i I. J. w spornych okresach pracowali razem z wnioskodawcą, wobec tego możliwym stało się jednoznaczne ustalenie specyfiki wykonywanej przez ubezpieczonego pracy na stanowisku kierowcy i rodzaju czynności, jakie faktycznie realizował w badanych okresach.

Nie ulega wątpliwości Sądu, że wnioskodawca będąc zatrudniony w PPHU (...) (...) – S. (...) & J. O. w okresie od dnia 10 marca 1992 roku do dnia 2 lipca 2003 roku oraz w (...) (...) L. S. w okresie od dnia 15 września 2003 roku do dnia 9 marca 2012 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Podkreślenia również wymaga, iż organ rentowy nie zgłaszał wniosków dowodowych mających na celu wykazanie okoliczności przeciwnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 2 pkt. 5 i art.21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 1924) rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Zgodnie z art.21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (zob. np. M. Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX/el. 2017; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Artykuł 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułuje dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 roku.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

Bezspornym jest w rozpoznawanej sprawie, że wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.0.291 t.j.), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) – zwane dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego, do którego należy się odwołać na podstawie art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazuje w § 2 ust. 1, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Okresy pracy w warunkach szczególnych wskazane w powołanym wyżej rozporządzeniu w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach mogą być wykazywane przez zainteresowanego, przed Sądem wszelkimi środkami dowodowymi, a przewidzianymi przez kodeks postępowania cywilnego, a w szczególności dokumentami z osobowych akt pracowniczych, zeznaniami świadków, przesłuchaniem stron. Przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków przed organem rentowym nie jest dopuszczalne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1985 roku - III UZP 5/85 LEX nr 14635, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku - (...)LEX nr 14630 uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku - III UZP 6/84 LEX nr 14625).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca stał na stanowisku, iż legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach wynoszącym więcej niż 15 lat, albowiem taką pracę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy będąc zatrudnionym w PPHU (...) Transport – S. (...) & J. O. w okresie od dnia 10 marca 1992 roku do dnia 2 lipca 2003 roku oraz w (...)L. S. w okresie od dnia 15 września 2003 roku do dnia 9 marca 2012 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia

nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Wskazać należy również, że w obecnym stanie prawnym zarządzenia resortowe zawierające uściślenia dokonane w innym okresie przez właściwych ministrów, polegające na ustaleniu wykazów stanowisk, powołane w świadectwach wykonywania prac w warunkach szczególnych zakwestionowanych przez organ rentowy nie mają wartości normatywnych, lecz jedynie informacyjną. „W państwie prawnym nie jest dopuszczalne zamieszczanie w rozporządzeniu jako akcie wykonawczym upoważnienia do podejmowania określonych działań przez inny podmiot i wyposażanie go w kompetencje wykonawcze. W świetle Konstytucji z 1997 roku rozporządzenie jako akt wykonawczy oparty na ustawie nie może zawierać subdelegacji. W konsekwencji, przedmiotem wykładni są wyłącznie przepisy ustawy i wydane na jej podstawie akty wykonawcze [...]. W rezultacie zatem o spełnieniu przesłanki "praca w szczególnych warunkach" przesądza wykonywanie pracy wymienionej w załącznikach A i (...) do rozporządzenia z 7.II.1983 r., które stanowią integralną część rozporządzenia jako aktu wykonawczego, niezależnie od tego, w jakim zakładzie praca taka była (lub jest) wykonywana.” (por. glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 III RN 25/99 T. M. OSP 2002/4/48 t. 2).

Zdaniem Sądu ubezpieczony wykazał, iż pracował w warunkach szczególnych przez wymagany okres 15 lat.

W rozpatrywanej sprawie z przeprowadzonych przez Sąd dowodów, a zwłaszcza zeznań świadków jednoznacznie wynika, że odwołujący w w/w okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony, kierował samochodami (liazy, v., ciągnikami siodłowymi), również wyposażonymi w naczepy do 24 ton realizując głównie przewozy międzynarodowe. Sąd zważył też, że z kserokopii prawa jazdy wynika, że uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony skarżący uzyskał w dniu 1 sierpnia 1977 roku. Wnioskodawca oraz powołani w sprawie świadkowie ponadto potwierdzili, iż w spornych okresach nie jeździł innymi pojazdami, nie obsługiwał samochodów osobowych, ani nie zajmował się załadunkiem i rozładunkiem samochodów. Dodać należy, że organ rentowy nie podważał w toku procesu wartości dowodowej zeznań skarżącego i świadków, ani też nie kwestionował załączonej do akt sprawy dokumentacji osobowo - płacowej skarżącego dotyczącej jego zatrudnienia w PPHU (...)(...) – S. (...). & J. O..

Analiza treści wykazu A z powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że wykonywane przez wnioskodawcę prace odpowiadają pracom wymienionym w poz. 2 działu VIII praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Przy tym Sąd w pełni zgadza się przy tym ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 marca 2018 roku, że prace kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony zostały wymienione w poz. 2, działu VIII (w transporcie i łączności), wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jako prace w szczególnych warunkach w rozumieniu § 4 ust. 1 tego rozporządzenia oraz art. 32 ust. 1 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2018 r., III UK 41/17).

Reasumując - należy przyjąć, że wnioskodawca wykazał, że do dnia 31 grudnia 2008 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 10 marca 1992 roku do dnia 2 lipca 2003 roku w PPHU (...) Transport

– S. (...) & J. O. oraz od dnia od dnia 15 września 2003 roku do dnia 9 marca 2012 roku (liczone do dnia 31 grudnia 2008 roku) w (...) L. S. pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, która może zostać zakwalifikowana jako odpowiadająca pozycji 2 Działu VIII (w transporcie i łączności) Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., a zatem jest to okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Łącznie zatem skarżący legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, a wynoszącym 16 lat i 6 miesięcy, do dnia 31 grudnia 2008 roku.

W tych okolicznościach należało stwierdzić, że ubezpieczony spełnia przesłanki do uzyskania dochodzonego od organu rentowego prawa do rekompensaty.

Zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Mając na względzie powyższe, należało zmienić zaskarżoną decyzję o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł w pkt 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz H. P. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do treści § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz.265).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego podpisanemu pod odpowiedzialnością na pozew wraz z aktami rentowymi oraz pouczeniem, iż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyroku z uzasadnieniem przysługuje mu prawo złożenia apelacji do tutejszego Sądu Okręgowego w Łodzi, które rozpoznaje Sąd Apelacyjny w Łodzi

A.B.